

Joan Badia

Director general d'Innovació Educativa

«La LEC, per primera vegada, dóna carta de naturalesa legal a la metodologia d'immersió»

Fins al 2007 subdirector de Formació, el titular de la Direcció General d'Innovació considera que el nostre sistema educatiu té un nivell prou bo

Pregunta: ¿Em podria resumir a grans trets les funcions de la Direcció General d'Innovació Educativa?

Resposta: En general, ens ocupem de desenvolupar les polítiques educatives del Departament d'Educació referides a les llengües (des de la immersió, fins al projecte plurilingüe; passant pel pla d'impuls a l'anglès i al francès, etc.) i a la biblioteca escolar; a les relacions entre l'escola i l'entorn (plans educatius d'entorn, convivència...); a la formació; a les tecnologies per a l'aprenentatge i el coneixement; a la innovació i la recerca educativa; i als serveis educatius.

P. ¿Introdueix la LEC alguna novetat important en la qüestió de la formació del professorat?

R. Reconeix la formació permanent com un dret i un deure del professorat i la posa en relació amb la carrera professional dels docents. Potser una novetat interessant pot ser l'intercanvi o l'estada de professorat en centres d'excel·lència (del país o de fora) com a modalitat de formació (vegeu-ne l'article 97). A més, explicita la necessitat de la formació inicial en començar a treballar com a mestre o com a professor.

P. ¿Creu que el nou màster de professor de secundària solucionarà les ja tradicionals deficiències de la formació inicial del professorat?

R. Crec que el màster és un punt d'avenç important, ja que hem estat esperant durant molts anys que es posi en marxa. Fa vergonya que el CAP, l'únic títol de l'època franquista, encara estigui vigent... Diu força de la poca importància que el país i, sobretot, la universitat donen a la formació del professorat de secundària. Sense anar més lluny, tothom entén que és diferent un químic d'un enginyer químic; o un zoòleg d'un veterinari... Però, pel que es veu, costa molt d'entendre que una cosa és un matemàtic i una altra un professor de matemàtiques... Aquests debats estan superats i deixats enrere en molts països del nostre entorn (de fet, en tots). Per

«La LEC, per primera vegada, dóna carta de naturalesa legal a la metodologia d'immersió, en fa un tema central de les primeres etapes educatives i la situa com una estratègia clau per no separar els alumnes per raó de llengua.»

De tota manera, el model d'immersió dels anys vuitanta l'estem transformant a causa precisament de la presència de nous nívols provinents d'arreu del món. Cal pensar que avui tenim alumnat de més de 250 llengües d'origen, de manera que el context sociolingüístic dels nostres centres és radicalment diferent del dels anys vuitanta.

Per sort, tenim uns excel·lents "laboratoris d'innovació" a les aules d'acollida, que ens han permès trobar bones pràctiques que posem a disposició de tot el professorat.»

«Fa vergonya que el CAP, l'únic títol de l'època franquista, encara estigui vigent...»

tant, endavant amb el màster! Dit l'anterior, però, crec que tan aviat com puguem hauríem d'anar-nos plantejant precisament uns estudis simultanis de professorat de secundària. Vull dir que el model del màster (després del grau s'estudiarà un any més) és un model anomenat «consecutiu», quan a la majoria de països estan avançant cap a models simultanis (semblants al que ja tenim per al professorat d'educació física, que cursa la carrera a l'INEFC). Crec que no m'equivoco si dic que el professorat d'educació física és del millor que tenim al nostre sistema, ja que ha estat format justament per educar els nois i noies en la seva matèria...

R. P. ¿Com estan funcionant els espais de benvinguda? ¿Creu que s'han dissipat els recels dels qui els consideraven discriminatoris?

R. Si féssim aquesta pregunta als professionals que hi treballen, als pares i mares dels nens i nenes (nois i noies) que hi van, o a aquests mateixos nens i nenes, segurament que la resposta seria altament positiva. Els espais de benvinguda fan una funció d'acollida familiar, en un marc comunitari, conjuntament amb els ajuntaments. S'hi desenvolupa una part de les funcions que fan les aules d'acollida, només que conjuntament amb la família i amb una

orientació clarament comunitària. Els espais de benvinguda han esdevingut un nòdul en el trànsit de l'arribada a la inserció social (escolar, de veïnatge, laboral...). Dissipar recels de persones que se situen «al marge del terreny concret», en una posició de purisme ideològic (?) i que desconeixen què estem fent en aquests espais, és ben difícil. Ja ho deia l'Evangeli: No hi ha pitjor sord que el que no hi vol sentir, ni pitjor cec que el que no hi vol veure. Què hi farem!

P. ¿Què opina de la qualitat del nostre sistema educatiu? ¿És tan dolenta com es dóna a entendre en els mitjans de comunicació?

De cap de les maneres! És un sistema que té un nivell prou bo, a partir del qual ha de ser possible la millora i la recerca de l'excel·lència. Té, com tots els sistemes, aspectes bons (l'equitat, la capacitat d'innovació, el compromís de molts i moltes docents...) i aspectes no tan bons (poca exigència, poc impuls al talent, no reconeixement que aprendre vol esforç...). Amb tot, no trobareu cap sistema a Europa que hagi estat capaç de mantenir el to que tenim després d'una allau de nous nívols com la que ha rebut la societat catalana, i pugui presentar resultats prou bons (com els de la immersió...).